ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

— Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαῖρι ;

— Βεβαιότατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των;

— Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπήν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.

— Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.

— Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία;

— Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἓν τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ τὰ ἀναπληρώσῃ ὅλα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;

— Ἐρωτᾷς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λησμονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδία ;

— Ὤ, καλὰ λές ! . . .

— Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι της : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δραμάτια, κωμῳδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὔληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δέν τους ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιά σου.

— Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τους ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

— Ὅτι πρέπει νὰ τους ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμήν, ἂν θέλῃς νὰ τους πάρῃς φθηνά. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιοδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸ τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4 καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,,

κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων

καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γερεθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γιφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου

Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1894—3717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 22 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 16 Ἰουλίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 22

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Παιδικὴ ἡλικία τοῦ Γιαννάκη.—Φυσικὴ καὶ ἠθικὴ εἰκὼν αὐτοῦ. — Τρομακτικὴ διήγησις τῶν πρώτων του κακοκαμωμάτων.— Ἡ καταιγὶς ἐκσπᾷ ἐπὶ τῆς ῥάχεώς τοῦ Γιαννάκη. — Ἡ φυγή του. — Πρῶται συνέπειαι τῆς ἀξιοποίνου ταύτης λειποταξίας.

Ὁ Γιαννάκης ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν ἐντίμων ἀστῶν. Εἶχεν ἀδελφάς, δυστυχῶς δι' αὐτάς· ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀδελφούς, εὐτυχῶς δι' αὐτούς.

Ὁ Γιαννάκης ἦτο ὀκνηρός, λαίμαργος, αὐθάδης, φίλερις, διεστραμμένος, δειλός, ὕπουλος. Δὲν θὰ ἐτελείωνα ποτὲ ἐὰν ἤθελα νὰ δώσω πλήρη τὸν κατάλογον ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζαν τὸν Γιαννάκην, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου θὰ διαφυλάξῃ ἡ ἱστορία μεταξὺ τῶν διαβοήτων παιδίων. Ὄχι ὅτι κατὰ βάθος εἶχε κακὴν καρδίαν, οὔτε ὅτι, ἀφ' οὗ ἤθελε κάμει τὸ κακόν, δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰναγνωρίσῃ ὅτι κακὰ ἔκαμε, προπάντων ὅταν τὸν ἐρράβδιζαν, διὰ νὰ του ἐξηγήσουν καλλίτερα τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἂν θὰ ἐδιορθόνετο ποτέ, θὰ ἐδιορθόνετο μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὰ παθήματα.

Θὰ ἴδωμεν ὁποῖαι ὑπῆρξαν αἱ δοκιμασίαι τὰς ὁποίας ὑπέστη ὁ Γιαννάκης κατὰ τὸ διάστημα τῶν μακρῶν αὐτοῦ περιπλανήσεων. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης ἱστορίας, τὴν ὁποίαν διηρέσαμεν εἰς κεφάλαια, διότι οὕτω μας ἤρεσεν.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Γιαννάκη προέδιδε τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ χαρακτῆρός του. Τὸ σῆμα αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐψεύδετο. Ἡ μακρὰ κόμη του εὑρίσκετο πάντοτε ἐν ἀταξίᾳ, κατεσπαρμένη μὲ κάρφη ἀχύρου· αἱ χεῖρές του ἐφόρουν χειρόκτια ἀπὸ ἀλλεπάλληλα στρώματα λάσπης, τὸ ἀρχαιότερον τῶν ὁποίων εἶχε δυσδιάκριτον πλέον ἡλικίαν· τὸ πρόσωπόν του καταμελανωμένον, τὰ μάτια του συνήθως γουρλωμένα· ἐκτάκτως σπάνιον πρᾶγμα ἦτο νὰ σκουπίσῃ τὴν μύτην του. Ὡς πρὸς τὰ ἐνδύματά του, μόλις ὁ ἥρως μάς τα ἐφοροῦσε τὴν μίαν ἡμέραν, καὶ τὴν ἄλλην ἀμέσως θὰ ἦσαν λερωμένα, σχισμένα, κακοφορεμένα· ἡ γιακέτα του ἦτο χήρα ἀπὸ κομβία· μόλις ἐκρατεῖτο τὸ πανταλόνι του, ἐλλείψει ἀναρτήρων, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὸ ἐλάστικον, διὰ νὰ ἐκσφενδονίζῃ λιθάρια καὶ κουκούτσια· ἦτο δὲ συνήθως λασπωμένος κατὰ τὰ γόνατα. Τέλος ἡ κάλτσες του ἦσαν πάντοτε πεσμένες ὡς τὰς πτέρνας καὶ ποτὲ δὲν ἐφόρει τὰ ὑποδήματά του παρὰ ὡς παντοῦφλες. Ἀλλ' ὅ,τι, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, καθίστα τὸν Γιαννάκην παιδίον ἐντελῶς ἀνυπόφορον, ἦτο ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους ὅλους πονηρὰ διαγωγή του. Ὁ Γιαννάκης ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴν εἶχεν ἄλλην εὐχαρίστησιν, παρὰ πῶς νὰ δυσαρεστῇ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὰς πρὸ αὐτοῦ ἐφευρεθείσας μεθόδους, προσέθετε καὶ ἄλλας ἰδικάς του, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείκνυον νοῦν πολὺ ἐφευρετικὸν διὰ τὸ κακόν. Οὕτως εἰς τὸ σχολεῖον ἐκτύπα τοὺς μικροτέρους, διὰ νὰ του πληρόνουν φόρους μήλων, ἀχλαδίων, κερασίων καὶ ἀκόμη τεμαχίων ἄρτου, ὅταν τὸ μερίδιόν του δὲν τῷ ἐφαίνετο ἀρκετόν. Τὸ ὀλιγώτερον ἦτο—καὶ αὐτὸ ἐγίνετο κατὰ κανόνα, — καθὼς ἐτρελαίνετο διὰ τὴν κόραν, νὰρπάζῃ τὴν ἰδικήν των καὶ νά τα κάμνῃ τὰ δυστυχισμένα, νὰ τρώγουν μόνον ψίχαν !

Τὰ ἐξεβίαζε νά του κάμνουν τὰ θέματά του καὶ τὰς μεταφράσεις, ὅθεν ἦτο πολὺ ἀμαθής, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του.

Ἐκτὸς τούτων, ἔβαζε κόνιν ἀπὸ ξύλον εἰς τὴν ταμβακοθήκην τοῦ καθηγητοῦ· ἔδενεν ἕνα σκυλὶ εἰς τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος· τὴν νύκτα ἔδενε σπάγγους ἀπὸ μιᾶς κλίνης εἰς ἄλλην, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ὑπνωτηρίου, διὰ νὰ σκοντάπτῃ ὁ παιδονόμος· καὶ διὰ τὰ τόσα κατορθώματα ἐτιμωροῦντο οἱ συμμαθηταί του, χωρὶς νά τον μέλῃ ἐκεῖνον διόλου· αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε· διότι ἡ ὑποκρισία του τὸν ἐπροφύλαττεν ἐναντίον πάσης ὑπονοίας.

Τοῦ ἤρεσεν ἀκόμη νὰ ψιθυρίζῃ ἀλλ' ἀντ' ἀλλων εἰς τοὺς συμμαθητάς του, ἐρωτωμένους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ, νά τους κάμνῃ νά τα χάνουν μὲ κανένα κρότον, μὲ καμμίαν χειρονομίαν ἢ μορφασμὸν τὴν ὥραν που ἀπεστήθιζαν.

Ἔπιανε μῦγες καὶ τας ἔβαζε νὰ τραβοῦν μικρὰ χάρτινα ἁμαξάκια· ἢ ζῆνες, τὰς ὁποίας ἄφινε νὰ πετοῦν μέσα εἰς τὴν τάξιν, ἀφ' οὗ ταις ἐκολλοῦσε καμμίαν οὐράν· ἢ τέττιγας, τοὺς ὁποίους ἐπίεζε μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου καί τους ἔκαμνε νὰ τρίζουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιωπῆς.

Ἦτο ἐπίσης δεξιὸς εἰς τὸ νὰ καταβρέχῃ καὶ νὰ ρυπαίνῃ τοὺς διαβάτας διὰ μικροῦ κλυστῆρος, γεμάτου μελάνην, τὸν ὁποῖον διηύθυνε κατ' αὐτῶν ὀπίσω ἀπὸ τὴν μεγάλην θύραν τῆς εἰσόδου, ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ βιβλία, εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ καταρτίσῃ ὁλόκληρον βιβλιοθήκην ἀπὸ Στοιχεῖα ἢ Ἐγχειρίδια, ἀπὸ λεξικὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα κλασικά, τὰ ὁποῖα ἔκλεπτεν, ἐμουτζάλογεν, ἐξέσχιζε.

Τὰς δὲ ἡμέρας τῆς ἐξόδου, ὅταν ἐπεριπάτει εἰς τὴν πόλιν, περὶ λύχνων ἀφᾶς, ὁ Γιαννάκης ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν νὰ περνᾷ τὸ κεφάλι του εἰς τὰ παράθυρα τῶν μαγαζείων νὰ φωνάζῃ «Ἔ, τί ὥρα εἶνε ;» καὶ νὰ τρέπεται εἰς φυγήν· ἢ νὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, νὰ λερόνῃ τὰ ρόπτρα, νὰ σπάζῃ τὰ τζάμια, νὰ ρυπαίνῃ τὰς ἐπιγραφάς, νὰ κυνηγᾷ μὲ πέτρες τὰ σκυλιὰ καὶ τὲς γάτες τῆς γειτονειᾶς.

Τέλος τὰς διακοπάς, τὰς ὁποίας διήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, δὲν ὑπῆρχε σατανικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσοφίζετο. Ὑπηρέται, φίλοι, συγγενεῖς, ὅλοι εἶχον παράπονα ἐναντίον του.

Ἔδερνε τὰ παιδία· διὰ νὰ το κάμνῃ δὲ χωρὶς κανένα κίνδυνον, ἐξέλεγε πάντοτε τὰ μικρότερα καὶ τὰ ἀδυνατώτερα. Ἔκλαιγε συχνὰ χωρὶς αἰτίαν, διὰ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ ἐπιπληχθοῦν οἱ ὑπηρέται. Ἐτσιμποῦσε τὰς ἀδελφάς του, τὰς χαριτωμένας μικράς, τὰς κατεμήνυε ψευδῶς εἰς τοὺς γονεῖς του, ἐξέσχιζε τὰ φορέματά των, ἔσπαζε τὰς κούκλας των.

Ἀπελπισία γενική!

Ἀλλ' ὅ,τι προπάντων εἰμπορεῖ νὰ σας δώσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς κακίας τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ψυχῆς, εἶνε . . . ἄ, τρέμω νὰ το εἴπω . . ὁ Γιαννάκης Σωππὰρ εἶχεν ἀπὸ τώρα χρέη!

Μάλιστα!

Ἐχρεώστει δεκαπέντε λεπτὰ εἰς μίαν πωλήτριαν γλυκισμάτων, δέκα λεπτὰ εἰς τὸν γειτονικὸν μπακάλην, ἄνθρωπον πολὺ εὔπιστον, καὶ πέντε λεπτὰ εἰς ἕνα πωλητὴν σφαιρῶν ἐλαστικῶν, εἶδος τοκογλύφου, ὁ ὁποῖος δὲν ἠσχύνετο κερδοσκοπῶν ἐπὶ τῆς νεότητος καὶ τῆς ἀπειρίας τοῦ Γιαννάκη. Καὶ ποῖος ἠξεύρει πόσα ἄλλ' ἀκόμη!

Καὶ ὅλα αὐτά, ὅλ' αὐτά, εἰς ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν καὶ ἡμίσεος!

Ἡ διαγωγὴ λοιπὸν τοῦ Γιαννάκη Σωππὰρ ἐπροβάλλετο ὡς παράδειγμα φοβερὸν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς γειτονειᾶς καὶ ἐθεωρεῖτο γενικῶς μάστιξ, ὁ τρόμος τοῦ τόπου.

Καὶ αὐτοί οἱ ὑπηρέται ἔλεγον μεταξύ των :

«Ὁ μικρός μας κύριος δὲν εἶνε βέβαια ἀπὸ τὰ καλλίτερα παιδιά!». Ἡ αὐθάδεια αὕτη τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ, ἀποδεικνύει μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶχε φθάσῃ ἡ γενικὴ δυσαρέσκεια.

Ὁ ὁρίζων τοῦ Γιαννάκη ἦτο λοιπὸν σκεπασμένος ἀπὸ νέφη. Ἡ καταιγὶς τῶν μομφῶν, τῶν νουθεσιῶν, τῶν τιμωριῶν, τὴν ὁποίαν ἐσώρρευεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, θὰ ἐξέσπα ἐπὶ τέλους.

Καὶ ἐξέσπασε.

Μίαν ἡμέραν τῷ ὄντι,—κατὰ θείαν οἰκονομίαν βέβαια, διότι ὁ Θεὸς ἤθελε πλέον νὰ ξεμασκαρευθῇ ὁ Γιαννάκης, —ἐτόλμησεν οὗτος νὰ ἐπεκτείνῃ μέχρι τοῦ σεβαστοῦ πατρός του τὴν ἀξιοκαταφρόνητον αὐτὴν μανίαν τῶν ἀστείων του· ἐγέμισε λοιπὸν μὲ πριονίσματα ξύλου τὸ πατρικὸν τουφέκιον, οὕτως ὥστε τὸ ὅπλον ἀπέτυχεν ἐπανειλημμένως κατὰ τοῦ ὡραιοτέρου λαγῳοῦ, τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ φανταασθῇ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν,—τὸ ὁποῖον εἶνε ἴσως ἀκόμη χειρότερον,—ὀλίγον ἔλειψε νὰ κάμῃ νὰ σκάσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὰς μικρὰς ἀδελφάς του καὶ τὴν μικροτέραν νὰποθάνῃ τῆς πείνης.

«Παυλίνα» εἶπε πρὸς τὴν πρώτην «ἔλα νὰ ἰδῇς τί ὡραῖα που εἶνε 'ς αὐτὸ τὸ ἁρμάρι· ἔλα νὰ μπῇς μέσα.»

Καὶ ἡ Παυλίνα, ἡ ὁποία ἦτο κοράσιον καθ' ὑπερβολὴν περίεργον, ἔτρεξε σκιρτῶσα καὶ ἐτοποθετήθη ταχέως εἰς τὸ βάθος τοῦ τερπνοῦ ἁρμαρίου . . .

Ἀμέσως τότε ὁ Γιαννάκης ὠθεῖ τὴν θύραν καὶ ἡ Παυλίνα κλειδόνεται μέσα εἰς τὸ δρύϊνον ἐκεῖνο κιβώτιον τὸ στενόν, τὸ ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος!

Καὶ ὅσον ἐφοβεῖτο ἡ Παυλίνα, τόσον ὁ Γιαννάκης τῇ διηγεῖτο μὲ τὴν χονδρήν του τὴν φωνὴν ἱστορίας φαντασμάτων καὶ κλεπτῶν καὶ ὕστερον ἀπὸ μακρὰ διαστήματα σιωπῆς, ἐκτύπα ἐξαίφνης τὸ ἁρμάριον μπάμ! μπάμ! ἢ ἐξέβαλεν ἀγρίας, κραυγὰς ἱκανὰς νὰ ὀρθώσουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ μεγάλου ἀνθρώπου.

Ἡ Παυλίνα ἔκλαιεν, ἔλυζεν, ἐφώναζε :

«Ἀδελφέ μου! ἀδελφούλη μου! ἄνοιξέ μου, ἔσκασα, δὲν μπορῶ πειά.» Καὶ ταῦτα λέγουσα, διὰ φωνῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδυνάτου, ὤθει καὶ ἐκτύπα μὲ χεῖρας καὶ πόδας τὴν θύραν· ἀλλ' εἰς μάτην· κανεὶς δὲν τὴν ἤκουε· μὲ διάφορα ψεύδη ὁ Γιαννάκης εἶχε κατορθώσῃ νὰποπεμφθοῦν οἱ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι κατεγίνοντο τώρα εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάσουν τὰ κιβώτιά των. Ἄλλως τε ὀλίγην ἐντύπωσιν τοὺς ἔκαμνον πλέον κρότοι καὶ φωναὶ εἰς οἰκίαν, ὅπου χάριν εἰς τὸν Γιαννάκην, οἱ κρότοι καὶ αἱ φωναὶ ἦσαν τὸ πλέον συνηθισμένον πρᾶγμα.

Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον, ἐννοεῖτε ὅτι κάθε ἄλλο εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του παρὰ νὰποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἴσως τὴν ζωὴν εἰς τὴν δυστυχῆ μικράν· κατεγίνετο δὲ σοβαρῶς εἰς τὸ νὰ καταβροχθίζῃ τὰ γλυκίσματα τῆς Λαύρας, τῆς ἄλλης του μικρᾶς ἀδελφῆς.

Ἐν τούτοις, πρὸ μικροῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν ἡ κυρία Σωππὰρ μετὰ τοῦ συζύγου της. Ἤκουσαν τὰ κλάματα τῆς Λαύρας καὶ τὰς φωνὰς τῆς Παυλίνας καὶ ἔτρεξαν.

Ἀλλὰ τὸ κλειδί; Ποῦ εἶνε τὸ κλειδί; τὸ κλειδὶ τοῦ ἁρμαριοῦ;

Ὁ Γιαννάκης το εἶχε βγάλῃ καὶ το ἔκρυψεν εἰς τὴν τσέπην του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ.

Ἡ Παυλίνα ἔπαυσε πλέον νὰ φωνάζῃ.

Ἠναγκάσθησαν νὰ σπάσουν τὴν θύραν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὴν εἱρκτὴν τὸ ἀτυχὲς κοράσιον, λιπόθυμον, ἄπνουν, σχεδὸν νεκρὸν ἀπὸ ἀσφυξίαν.

Τότε λοιπὸν ἐξέσπασεν ἡ καταιγίς, ἡ πρὸ τοσούτου χρόνου ἐπαπειλουμένη.

Ὁ κύριος Σωππὰρ ἔδραξε μὲ τὴν μίαν χεῖρα τὸν υἱόν του καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὴν βέργαν τοῦ τυφεκίου του, λιγυρὰν καὶ λεπτὴν μ π α λ έ ν α ν.

Σᾶς ἀφίνω νὰ φανταασθῆτε πόσον ἐπιτυχῶς τὴν μεταχειρίσθη.

Καὶ ὅταν τὸ πρῶτον ξύλον ἐτελείωσεν, ἐπειδὴ ὁ Γιαννάκης ἠρνεῖτο νὰ προφέρῃ μίαν κἂν λέξιν μετανοίας, ὁ κ. Σωππὰρ ἤθελε νὰ ξαναρχίσῃ· ἀλλ' ὁ Γιαννάκης κατώρθωσε νὰ λυτρωθῇ ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ νὰ φύγῃ μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Ὅταν εὑρέθη μόνος ἔξω, ἐκάθησεν ἐπὶ σωροῦ πετρῶν, ἀπέναντι τῆς πατρικῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐτόλμησεν ὁ ἄθλιος, ἐν τῇ ὀργῇ του, νὰπειλήσῃ διὰ τοῦ γρόνθου του!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδεν ἐξερχόμενον ἐκεῖθεν τὸν πατέρα του· νομίσας δὲ ὅτι διέκρινεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν λιγυρὰν μπαλέναν, ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτόν, νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὅπως θὰ ἔκαμνεν εἰς τὴν θέσιν του ἄλλο παιδίον καλλίτερον, ὁ Γιαννάκης ἀνέλαβε τὸ τρέξιμόν του καὶ δὲν ἐσταμάτησε πλέον, παρὰ ἐν μέσῃ ἐξοχῇ.

Ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζουν τὰ παθήματα τοῦ ἥρωός μας. Ἀλλ' ἔπρεπε κατ' ἀρχὰς νὰ μάθωμεν τὰ πρῶτά του ἁμαρτήματα, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπροξένησαν ὅλα τὰ κακὰ διὰ τῶν ὁποίων ὤφειλε νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν ἀξιοκατάκριτον διαγωγήν του.

«— Ἀ μπᾶ!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γιαννάκης τρέχων διὰ τῶν ἀγρῶν· «ἐγὼ δὲν ξαναγυρίζω πειὰ 'ς ἐκείνην ἐκεῖ

τὴν μπαράγκα! (ἐννοοῦσε τὴν πατρικὴν οἰκίαν) μιὰ μπαράγκα ἐκεῖ, ποὺ οὔτε νὰ γελάσῃς δὲν μπορεῖς, χωρὶς ἀμέσως νὰ σε γνέψουν, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κινήσῃς οὔτε τὸ μικρό σου δακτυλάκι καί που εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεσαι ὅλη τὴν ἡμέρα! Ἀ μπᾶ, ἐγὼ θέλω νὰ διασκεδάσω. Ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος! Ἐγὼ θέλω νὰ γελῶ, ὅταν ἔχω ὄρεξιν! Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα γιὰ νὰ ζήσω! Ἔχω χρήματα ἐγώ! Ἔχω σαράντα λεπτὰ 'στὴν τσέπη μου ἐγώ! Δουλειὰ δέν μου χρειάζεται, παρὰ μόνον διασκέδασις!»

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα εἶχε κατὰ νοῦν ὁ Γιαννάκης. Ἐπήδα, ἔτρεχεν, ἐτραγῳδοῦσε, ἐσφύριζε, ἐμιμεῖτο τὴν ἦχον τοῦ τροχοῦ, διὰ νὰ διασκεδάζῃ τὰς πρώτας πραγματικὰς ἐνοχλήσεις τῆς φυγῆς του· διότι ἀντὶ τῆς τύψεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο πολὺ σκληρὰ ἀκόμη ἡ καρδία του, ἡ πεῖνα ἤρχισε νὰ τον βασανίζῃ σκληρῶς. Τὰ γλυκύσματα τῆς Λαύρας τὰ εἶχε φάγῃ πρὸ πολλοῦ, ὁ δὲ δρόμος καὶ ὁ καθαρὸς ἀὴρ συνέτειναν εἰς τὸ νὰ τα χωνεύσῃ γρηγορώτερα.

Καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ χώνευσις αὕτη, ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος, εἰς κάθε περίστασιν, ἦτο πολὺ εὐπειθὴς εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ στομάχου του, ἐσκέφθη ρωσικὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός. Καὶ ἀνέλαβε, μετά τινος δισταγμοῦ, τὴν πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἄγουσαν. Κατόπιν ἐσταμάτησεν, ὀπισθοχώρησεν, ἐπανῆλθε, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μακράν, ἐλπίζων νὰνακαλύψῃ που κανένα ἀπεσταλμένον τῆς ἀνογενείας, ἐρχόμενον νὰ διαπραγματευθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν εἰρήνην. Ἀλλὰ μὴ βλέπων κανένα, ἤρχισε νὰ χύνῃ δάκρυα, ὄχι ἀπὸ τὰ γλυκέα ἐκεῖνα τῆς μετανοίας, ἀλλ' ἀπὸ τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα δάκρυα τὰ ὁποῖα ἀποσπᾷ τὸ πεῖσμα. Τέλος, ἐξερράγη αἰφνιδίως εἰς γέλωτα, ἐξ ἐκείνων τῶν γελώτων, τοὺς ὁποίους ἐκβάλλουν οἱ δαίμονες, ἂν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν συγχρόνους τινὰς συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τους ἀκούσουν.

Ποῖον ἄραγε ἦτο τὸ αἴτιον τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἱλαρότητος;

Ἡ ὄψις κερασέας, τοὺς κλώνους τῆς ὁποίας ἔσειεν ὁ ἄνεμος γεμάτους ἀπὸ κεράσια κατακόκκινα.

«Ὄχι!» ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης τοῦ ὁποίου ἐνεψύχου τὸ πεῖσμα ἡ θέα ἐκείνη. «Ὄχι, δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενὸς ἐγώ! Ἀ μπᾶ! θὰ κάμω τὴν ἀπόφασιν καὶ θὰ φύγω γιὰ πάντα ἐγώ! Θέλω νὰ κάμω τὸν γῦρον τοῦ κόσμου ἐγώ!»

Οὕτως ὁμιλῶν, ὑπερεπήδα τὸν φράκτην, ὁ ὁποῖος τον ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦ δένδρου.

Τί ἐπρόκειτο νὰ διαπράξῃ; ἀκόμη μίαν πρᾶξιν κακήν, ἓν ἔγκλημα, κλοπήν! Ἠμποροῦσε νὰγοράσῃ κεράσια, διότι ὁ οἰκίσκος τοῦ ἰδιοκτήτου ἦτο ἐκεῖ πλησίον· ἀλλά τῳ ἐφαίνετο ὅτι τὰ κεράσια θὰ ἦσαν πολὺ καλλίτερα, ἂν τὰ ἔκλεπτεν. Ἦτο ἡ συνήθης του ἠθικὴ ἀρχὴ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὀπωρικά.

Ἀνερριχήθη λοιπὸν ἄνευ δισταγμοῦ. Ἀλλ' ἡ τιμωρία τοῦ νέου τούτου ἁμαρτήματος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ. Μόλις ἐδοκίμασε τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν καὶ ὁ κλῶνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο, εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς κερασιᾶς, θραύεται παταγωδῶς· ὁ Γιαννάκης ἐκατρακύλισεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, μέχρι τοῦ χαμηλοτέρου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἀπέμεινε κρεμασμένος ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ φορέματός του, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά, μωλωπισμένος, ξεσχισμένος καί, εἰς ἐπίμετρον, πεινασμένος ὅπως πρῶτα.

«Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Γιαννάκη προέδιδε τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ χαρακτῆρός του.» (Σελ. 169)

Κακὴ ἀρχὴ διὰ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου!

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Ἂν σας ἐπήνουν τοὺς ἀνεψιοὺς καὶ τὰς ἀνεψιάς μου, θὰ ἐλέγετε ὅτι μεροληπτῶ ἀπὸ στοργήν. Διὰ νὰ μή μου εἴπητε ὅμως τοῦτο, θά σας διηγηθῶ τὴν ἑξῆς ἀληθῆ ἱστορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ προσθέσω τίποτε, ἀλλὰ θ' ἀφήσω εἰς σᾶς νὰ ἐξαγάγετε τὸ συμπέρασμα.

Πρωΐαν τινὰ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν ὅτε ἡ ὑπηρέτρια εἰσελθοῦσα ἔξαφνα εἶπεν ὅτι ἡ γραῖα τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἔπαθεν ἀπὸ συγκοπὴν καὶ εὑρέθη μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῆς ἑστίας.

Ἡ Κική, φλύαρος ὡς πάντοτε, εἶπεν ἀμέσως: — Τί καλὰ που δὲν εἶχε μέσα φωτιά!

Ἡ σκέψις ἦτο ὀρθή, ἀλλ' ἡ Κικὴ βεβαίως ἠγνόει ὅτι, ἂν ἡ ἔλλειψις τῆς φωτιᾶς εἰς τὴν ἑστίαν ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἡ ἔλλειψις αὕτη ἦτο ἀπόδειξις τῶν φοβερῶν στερήσεων.

Ὅτε ἠκούσθη ἡ θλιβερὰ αὕτη εἴδησις, γενικὸν αἴσθημα συμπαθείας κατέλαβεν ὅλον τὸ ἀκροατήριον. Τὰ «ἀντικρυνὰ παιδία» ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας φροντίδας τῶν ἀνεψιῶν μου. Ἡ μήτηρ των ἀπέθανεν, ὁ πατήρ, ἐργάτης, μόλις κερδίζει τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἡ δὲ γραῖα μάμμη περιποιεῖται τὰ τρία παιδία. Ὅλοι ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν πτωχὴν ἀλλ' ἔντιμον αὐτὴν οἰκογένειαν. Τὰ ἄχρηστα ἐνδύματα τῶν ἀνεψιῶν μου μεταβιβάζονται ἐκεῖ, πολλὴν δὲ χαρὰν αἰσθάνονται τὰ ἀνέψιά μου ἀναγνωρίζοντα ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν παιδίων ἐκείνων μίαν παλαιὰν ποδιάν, ἓν πανταλόνιον, εἴτε ἄλλο τι ἔνδυμα.

Ἐλυπήθημεν λοιπὸν μεγάλως μαθόντες τὸν αἰφνίδιον θάνατον τῆς γραίας καὶ τὴν παντελῆ ἐρήμωσιν, ἥτις θὰ ἐπήρχετο διὰ τούτου εἰς τὴν πτωχικὴν οἰκογένειαν. Ὁ μὲν πατὴρ τῶν παιδίων καὶ ἀδελφός μου εἶπεν ὅτι θὰ στείλῃ ἀμέσως τὸν ἰατρόν· ἡ μήτηρ ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν πτωχόν· λάβετε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς τοιαύτας ἐπισκέψεις ἡ μήτηρ τῶν ἀνεψιῶν μου δὲν πηγαίνει μὲ κενὰς χεῖρας.

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθημεν ἐκ τῆς τραπέζης καὶ ἐχωρίσθημεν. Ἐγὼ μετέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου διὰ νὰ γράψω δύο τρεῖς ἐπιστολάς. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα ἐλαφρὸν κτύπον εἰς τὴν θύραν μου, ἔπειτα ψιθυρισμούς· ἀφῆκα μειδιῶσα τὴν γραφίδα μου, περιμένουσα τοὺς ἐπισκέπτας.

— Ἐμπρός! εἶπα μὲ φιλοφρονητικὸν τόνον.

Ἀλλὰ οἱ ψιθυρισμοὶ ἐξηκολούθουν· ἐγίνετο συζήτησις, φαίνεται.

— Ἔμβα σὺ πρῶτος.

— Ὄχι, σύ.

— Ὄχι, ἡ Κική.

Καὶ μετά τινας στιγμὰς πράγματι ἡ Κικὴ κατακόκκινη ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου καί μοι εἶπε χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἀναπνοήν της :

— Θεία Σοφία, ἤλθαμεν νὰ σε παρακαλέσωμεν νὰ μας δώσῃς πολύ, πολὺ χαρτί, ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις.

— Καὶ τί νὰ το κάμῃς, καλή μου ;

— Εἶνε μυστικό.

Ἐγὼ νομίζουσα ὅτι ἤθελον νὰ κατα-

σκευάσωσι πετεινοὺς ἢ βάρκες ἔδωκα ὀκτὼ ἐννέα φύλλα χάρτου εἰς τὴν ἀνεψιάν μου.

— Εὐχαριστοῦμεν, θεία Σοφία, εἶπον ὅλοι διὰ μιᾶς, καὶ κατέβησαν τὴν κλίμακα τρέχοντες καὶ ἐκβάλλοντες κραυγὰς χαρᾶς.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν κατέβην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδίων, ὅπου ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἄκραν σιωπήν, ὡς καὶ διὰ τὴν τάξιν ἡ ὁποία ἐπεκράτει, ἡμέραν σχόλης — σπάνιον πρᾶγμα — ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ. Τὸ ξύλινον ἄλογον τοῦ ἑνὸς ἀνεψιοῦ μου ἔμενεν ἀκίνητον εἰς μίαν γωνίαν, ἡ δὲ πλαγγὼν τῆς ἀνεψιᾶς μου ἐκάθητο παραπονεμένη διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν.

Οἱ ἀνεψιοὶ καὶ ἀνεψιαί μου, τέσσαρες ἐν συνόλῳ, δὲν εἰξεύρω ἂν σάς το εἶπα ἤδη, σοβαροὶ ὡς ἀκαδημαϊκοί, ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ λευκὰ χαρτιά. Τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος ἐσχημάτιζε κύκλον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔρριπτε δὲ καὶ ἀκτῖνα τινὰ ἐπὶ ἑκάστου τῶν τεσσάρων δροσερῶν ἐκείνων προσώπων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀνεψιός μου Κίμων ἐδάγκανε μὲ ἀπελπισίαν τὸν γραφιδοφόρον του. Ἡ ἔμπνευσις δὲν ἤρχετο· ἀλλ' ἡ Κικὴ ἀνεφώνησε·

— Ἐτελείωσε! καὶ ἀπὸ τὴν ὁρμὴν μὲ τὴν ὁποίαν ἔσυρε τὴν χεῖρά της χονδρὴ σταγὼν μελάνης ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ὅλοι ἐκοκκίνησαν καθὼς με εἶδον.

Ἡ Ἑλένη διέκοψε τὴν σιωπήν.

— Θεία Σοφία, ἦλθες εἰς τὴν ὥρα. Ἰδρύομεν ἐφημερίδα.

Τὸ πρᾶγμα μοι ἐφάνη παράδοξον.

— Καὶ ὅλοι συντάκται εἶσθε; ἠρώτησα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Κική· ὅλοι ἐργαζόμεθα· εἶνε διά . . .

Αὐστηρὸν βλέμμα τῆς Ἑλένης ἔκοψε τὴν φράσιν ἡμιτελῆ εἰς τὸ στόμα της.

— Θεία Σοφία, εἶνε μυστικὸ αὐτὸ διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσωμεν τὴν ἐφημερίδα μας· θά το μάθῃς ἀργότερα.

— Καὶ ἔχετε συνδρομητάς;

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπεν ἡ Κική· αὔριον θὰ δημοσιεύσωμεν τὸν πρῶτον ἀριθμόν, ὁ ὁποῖος θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα.

— Ὅλοι, ὅλοι θὰ θέλουν νά την πάρουν! ἀνέκραξεν ὁ Κίμων ὅστις, ὅπως κατόπιν ἐνόησα, εἶχε λάβῃ ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν σύνταξιν.

— Θεία Σοφία, μὴ κάμῃς εἰς κανένα λόγον, μᾶς το ὑπόσχεσαι; εἶπεν ἱκετευτικῶς ἡ Ἑλένη.

— Τότε θὰ χαλάσῃ ὅλο τὸ σχέδιον, ἀνεφώνησεν ἡ Κική, ἥτις ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν της τὴν μαύρην κηλίδα ἥτις δὲν ἐνόει νὰ ξηρανθῇ, ἔβλεπε τὰ πάντα μαῦρα.

— Ἡσυχάσατε, παιδιά μου, δὲν θά σας προδώσω.

*

Τὴν ἐπαύριον ὁ πατὴρ τῶν ἀνεψιῶν μου, λαβὼν παρὰ τοῦ ταχυδρόμου τὰς ἐπιστολὰς καὶ τὰς ἐφημερίδας, διέκρινε μεταξὺ ἄλλων καὶ νέον τι φύλλον, τὸ ὁποῖον εἵλκυσε τὴν προσοχήν του. Ἡ ἐπιγραφὴ ἦτο γενική: «Πρὸς ὅλην τὴν οἰκογένειαν».

Ὁ πατὴρ ἐφύλαξε νὰ καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ νέον αὐτὸ ἐφημεριδογραφικὸν ἀριστούργημα:

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΥΝΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ

Ἐφημερὶς ἐκδιδομένη . . . ὅταν οἱ συντάκται της ἔχουν καιρόν.

Συνδρομαὶ

Διὰ τὴν οἰκογένειαν	Διὰ τοὺς ἄλλους
5 λεπτὰ	10 λεπτὰ

Διὰ μιᾶς «γνωστοποιήσεως πρὸς τοὺς ἀναγνώστας», ἡ Ἑλένη ἐξέθετε τὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν τοῦ ἔργου, προσπαθοῦσα νὰ συγκινήσῃ τοὺς μέλλοντας ἀναγνώστας, νὰ ἐξεγείρῃ τὸν οἰκτόν των διὰ τὴν τύχην τῶν πτωχῶν παιδίων καὶ ἐξεζήτει τὴν γενναιοδωρίαν ὅλων.

Δὲν ἦτο διόλου ἄσχημη, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἡ γνωστοποίησις ἐκείνη.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα εὑρίσκετο τὸ ἄρθρον τοῦ Κίμωνος, τὸ ὁποῖον θά μοι ἐπιτρέψετε νά σας παραθέσω αὐτούσιον, διορθώνουσα μόνον τὴν ὀρθογραφίαν του, ἐννοεῖται:

«Ἐγὼ γράφω τὸ πολιτικὸν ἄρθρον· δὲν εἰξεύρω καλὰ καλὰ τί γράφουν τὰ πολιτικὰ ἄρθρα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει. Εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ πατέρα τὸ ἄρθρον τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ περὶ ὑπουργείων καὶ κυβερνήσεως καὶ ἐλευθερίας. Ἐλευθερία σημαίνει νὰ κάμνῃ κανεὶς ὅ,τι εἰμπορεῖ. Ζήτω ἡ ἐλευθερία!

»Ἡ Ἑλένη λέγει ὅτι τὸ ἄρθρον μου εἶνε πολὺ σύντομον. Ἀλλὰ τί νὰ γράψω ἄλλο; δὲν ἔχω πλέον ἰδέας. Ἔλαβα ἓν βιβλίον τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ περὶ πολέμων. Εἶνε λαμπρὸν πρᾶγμα ν' ἀποθνήσκῃ κανεὶς διὰ τὴν Πατρίδα του. Θέλω νὰ γίνω στρατιωτικός· θὰ καταταχθῶ ὅμως εἰς τὸ ἱππικόν, διότι τὸ πεζικὸν κουράζεται νὰ περιπατῇ, καὶ ἐγὼ ὁμοίως κουράζομαι τώρα πού μου πονεῖ λιγάκι τὸ πόδι μου. Ἐτελείωσε τὸ ἄρθρον μου.»

Ἡ Κικὴ ἀνέλαβε νὰ γράψῃ τὰς Εἰδήσεις καὶ ἰδοὺ τί ἔγραψε.

— Ἡ μάμμη τῶν ἀντικρυνῶν παιδίων εἶνε πολὺ ἀσθενής.

— Ἡ καρδερίνα εὑρέθη νεκρὰ χθὲς εἰς τὸ κλωβίον της. Καὶ ἐν τούτοις εἶχε τόσον ἄφθονον τροφήν!

— Ἡ γάτα μας ἐγέννησε τέσσαρα γατάκια· τὸ ἕν εἶνε κάτασπρον.

— Σήμερον ἐλάβομεν τὸ νέον φύλλον τῆς «Διαπλάσεως». Εἶνε ὡραῖον ὅπως πάντοτε· ἔχει καὶ ἓν ἰδικόν μου αἴνιγμα δημοσιεύσῃ.

— Ὁ φίλος μας ὁ Γιαννάκης, δέκα χρονῶν ἀγόρι, φοβεῖται νὰ κοιμηθῇ μόνος του. Ἔχει καταντήσῃ γελοῖος μὲ τὴν δειλίαν του. Ὅλοι τον περιπαίζουν. Εὐτυχῶς που δέν το ἐπῆραν ἀκόμη μυρωδιὰ καὶ οἱ συμμαθηταί του νά τον βάλουν ἐμπρός. Καὶ τότε τί ἐντροπή!

— Ἐλήφθη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν θεῖαν Μάρθαν.

— Ὁ ἐξάδελφός μας Κώστας ταξειδεύει.

— Ὁ Μπεμπὲς ἔχει κωλικόπονον.

Εἶνε περιττὸν νά σας εἴπω ὅτι αἱ συνδρομαὶ συνέρρευσαν καταπληκτικῶς. Διωργανώθη καὶ ἓν λαχεῖον «ὑπὲρ τῶν ἀντικρυνῶν» τοῦ ὁποίου τὰ γραμμάτια ἐγείναν ἀνάρπαστα. Συνδρομαὶ δὲ καὶ λαχεῖον ἀπέφεραν περὶ τὰς τριάκοντα πέντε δραχμάς, τὰς ὁποίας τὴν ἐπαύριον ἡ ἐπιτροπὴ ἔφερεν εἰς τὴν προστατευομένην οἰκογένειαν, ὑποσχεθεῖσα καὶ ἄλλην βοήθειαν.

Εἴδατε ὅτι δὲν ἐπήνεσα τὰ ἀνέψιά μου διηγήθην ἁπλῶς τί ἔπραξαν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

[469-399 π. Χ.]

[Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της, ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμὸν τῶν διδακτικῶν βιβλίων ἐβραβεύθησαν διὰ τριετίαν τὰ ὑπὸ τῶν πολυτίμων συνεργατῶν αὐτῆς κ. κ. Α. Π. Κουρτίδου καὶ Π. Ἰ. Φέρμπου συνταχθέντα καὶ ὑποβληθέντα εἰς τὸν διαγωνισμὸν δύο βιβλία, ἤτοι τὸ «Ἀναγνωσματάριον» τοῦ κ. Α. Π. Κουρτίδου καὶ οἱ «Βίοι τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν» ὑπὸ Π. Ἰ. Φέρμπου καὶ Α. Π. Κουρτίδου, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ σταχυολογοῦμεν σήμερον τὸν βίον τοῦ Σωκράτους· προσεχῶς δὲ θὰ δημοσιεύσωμεν ἀπόσπασμα καὶ ἐκ τοῦ «Ἀναγνωσματαρίου».

Ὁ Σωκράτης ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 469 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Σωφρονίσκος ἦτο ἀγαλματοποιός, ἡ δὲ μήτηρ Φαιναρέτη μαῖα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰργάζετο τὴν τέχνην τοῦ πατρός του, ἔπειτα δὲ ἐπεδόθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἀνεδείχθη μέγιστος φιλόσοφος. Ὁ Σωκράτης κύριον σκοπὸν τοῦ βίου του εἶχε νὰ διδάσκῃ τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετήν, καὶ οὕτω νὰ

διορθώσῃ τὰ ἐλαττώματα τῆς κοινωνίας. Δὲν ἐδίδασκε δὲ ἐν σχολείῳ, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην μετέβαινεν εἰς τὰ γυμνάσια, εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τοὺς περιπάτους, δωρεὰν διδάσκων τί ἐστιν εὐσέβεια, τί δικαιοσύνη καὶ ἐν γένει τί ἠθικὴ καὶ ἀρετή. Πλῆθος πολὺ περιεκύκλωνε τὸν Σωκράτην καὶ τον ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Τόσην δ' ἐντύπωσιν ἐνεποίει ἡ διδασκαλία του, ὥστε λέγεται ὅτι ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ἀντισθένης ἀνέβαινε καθ' ἑκάστην ἐκ Πειραιῶς εἰς Ἀθήνας πεζός, διὰ νὰκούσῃ τὸν σοφὸν διδάσκαλον. Εὐκλείδης δὲ ὁ Μεγαρεύς, ἐν ᾧ κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς Μεγαρεῖς νὰ ἔρχωνται εἰς Ἀθήνας ἐπὶ ποινῇ θανάτου, αὐτός, ἀψηφῶν τὸν θάνατον, ἦλθεν ἐνδεδυμένος γυναικεῖα, διὰ νὰκούσῃ ἅπαξ τοὐλάχιστον τὸν Σωκράτην. Ὁ Σωκράτης δὲν ἐδίδασκε τὴν ἀρετὴν μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων. Καὶ ἐν πολέμῳ ἐφαίνετο ἀτρόμητος πρὸς πάντα κίνδυνον· μάλιστα δὲ ἓν τινι μάχῃ ἔσωσε τὸν Ξενοφῶντα, ἐν ἑτέρᾳ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Ὁ Σωκράτης ἦτο λιτὸς καὶ ὀλιγαρκής. Δῶρα δὲν ἐδέχετο. Ἐσυνήθιζε δὲ νὰ λέγῃ ὅτι «ὅσον ὀλιγώτερα πράγματα χρειάζεταί τις, τόσον περισσότερον πλησιάζει εἰς τὸν Θεόν, ὅστις οὐδενὸς ἔχει ἀνάγκην».

Μεγάλη ἦτο ἡ φήμη τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ Σωκράτους· ταύτην δὲ ἐπεβεβαίωσε καὶ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, κηρύξαν ὅτι «ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος». Ἐπειδὴ δὲ μετὰ θάρρους κατέκρινε πᾶσαν κακίαν, ἐκίνησε τὴν ἔχθραν πολλῶν. Τρεῖς δέ, ὁ Ἄνυτος, ὁ Μέλητος καὶ ὁ Λύκων κατήγγειλαν αὐτὸν ὅτι διὰ τῆς διδασκαλίας του διαφθείρει τοὺς νέους, καὶ εἰσάγει νέους Θεούς.

Ὡρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς δίκης καὶ ὁ Σωκράτης ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν νὰπολογηθῇ. Δὲν ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του εἰς τὸ δικαστήριον νὰ συγκινήσωσι τοὺς δικαστὰς διὰ παρακλήσεων καὶ θρήνων, ὅπως ἐσυνήθιζον τότε πολλοί. Ὡμίλησε δὲ μετὰ τόλμης· ἀλλ' ἡ θαρραλέα καὶ ἀξιοπρεπὴς ἀπολογία του δὲν κατέπεισε πάντας τοὺς δικαστάς, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις ὅμως τῆς καταδίκης ἀνεβλήθη ἕως ὅτου ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς Δήλου ἡ ἱερὰ ναῦς Πάραλος, ἥτις συνέπεσε νὰποπλεύσῃ τὴν προτεραίαν, φέρουσα θυσίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· διότι ἦτο νόμος μηδεμία θανατικὴ ποινὴ νὰ ἐκτελῆται πρὶν ἐπανέλθῃ ἡ ναῦς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Σωκράτης ἔμενεν ἐν τῇ φυλακῇ. Οἱ μαθηταί του ἐπεσκέπτοντο αὐτὸν περίλυποι· ἀλλ' ὁ Σωκράτης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην μνησικακίαν ἐξέφραζεν οὔτε κατὰ τῶν δικαστῶν οὔτε κατὰ τῶν κατηγόρων του. Ἡμέραν τινὰ ὁ Κρίτων παρώτρυνεν αὐτὸν νὰ δραπετεύσῃ. Ἀλλ' ὁ Σωκράτης ἀπέκρουσε τὴν πρότασιν, καὶ διὰ λόγων, οἵτινες θὰ μείνωσι διὰ παντὸς ἀθάνατοι, ἐκήρυξεν ὅτι καθῆκον ἱερὸν παντὸς πολίτου εἶνε νὰ πείθεται εἰς τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος, διότι «μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερον Πατρίς ἐστι καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον».

Ἡ Πάραλος ἐπανῆλθεν ἐκ Δήλου. Λίαν πρωὶ ἦλθον εἰς τὴν φυλακὴν οἱ μαθηταὶ καὶ φίλοι τοῦ Σωκράτους. Ὁ σοφὸς διδάσκαλος συνδιελέγετο μετ' αὐτῶν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς μετ' ἄκρας ἠρεμίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθε καὶ ἡ σύζυγός του Ξανθίππη μετὰ τῶν τέκνων του. Ἡ Ξανθίππη, ἐξερράγη εἰς θρήνους, ἀλλ' ὁ Σωκράτης παρηγορήσας αὐτὴν καὶ συμβουλεύσας τὰ τέκνα του, εἶπε νὰπέλθωσι. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ ὑπηρέτης τῆς φυλακῆς εἰσελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Σωκράτην ὅτι εἶνε ἤδη καιρὸς νὰ πίῃ τὸ κώνειον· λέγων δὲ τοῦτο διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν. Ὁ Σωκράτης λαβὼν τὸ ποτήριον διὰ σταθερᾶς χειρός, ἐξεκένωσεν αὐτὸ ἀταράχως. Οἱ μαθηταὶ δὲν ἠδυνήθησαν πλέον νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυα. Ὁ Σωκράτης προέτρεπεν αὐτοὺς νὰ μὴ θρηνῶσιν ὡς γυναῖκες. Μετ' ὀλίγον κατεκλίθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον· κατὰ μικρὸν τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐψυχραίνοντο καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μέγας ἀνὴρ ἐξέπνευσεν.

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΣΙΝ ΑΙ ΡΙΖΑΙ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ρίζα παντὸς φυτοῦ, καθὼς γνωρίζετε, εἶνε τὸ μέρος τὸ κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν γῆν.

Ὅλαι αἱ ρίζαι τῶν φυτῶν ἔχουσι μικρὰς ὀπάς, αἵτινες εἶνε ὡς μικρὰ στόματα διὰ τῶν ὁποίων λαμβάνουσι τὴν τροφήν των.

Τροφὴ τῶν φυτῶν εἶνε οἱ διάφοροι χυμοὶ οἱ ἐντὸς τῆς γῆς ὑπάρχοντες. Τὰ μικρὰ στόματα ἀπομυζῶσιν αὐτοὺς καὶ τους διαχύνουσιν εἰς τοὺς κλάδους, εἰς τὰ φύλλα, εἰς τὰ ἄνθη καὶ εἰς τοὺς καρποὺς τῶν φυτῶν.

Ἕκαστον φυτὸν ἐκλέγει ἀκριβῶς ὅ,τι τῷ ἀναγκαῖον. Τὰ μικρὰ στόματα τῶν ριζῶν τῆς μηλέας ἠξεύρουσι τί πρέπει νὰ ἀπομυζῶσι διὰ νὰ γίνωσι τὰ μῆλα· τὰ τῆς λεπτοκαρυᾶς ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ γίνωσι τὰ λεπτοκάρυα· τὰ τῆς τριανταφυλλιᾶς ὅ,τι εἶνε ὠφέλιμον εἰς τὰ τόσον ἀγαπητὰ ρόδα.

Τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ αἱ ρίζαι τῆς δρυός, τοῦ σίτου, καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν φυτῶν, ὡς καὶ αὐτῶν τῶν μικροσκοπικῶν ἀνθέων τῶν ἀγρῶν.

Συμβαίνει ἐνίοτε ν' ἀπατώμεθα εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φαγητῶν μας, καὶ νὰ τρώγωμεν οὐσίας αἵτινες μᾶς φέρουσιν ἀσθενείας. Τὰ φυτὰ οὐδέποτε ἀπατῶνται. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀγαπῶσι τὸ πολὺ νερόν, ἄλλα πάλιν προτιμῶσι τὴν ξηρὰν γῆν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ φυτὰ δὲν δύνανται νὰ ζητῶσι μόνα των ὅ,τι ἀναγκαῖοι εἰς αὐτά, πρέπει νά τα περιποιώμεθα ὅταν τα ἔχωμεν εἰς τοὺς κήπους, νὰ δίδωμεν εἰς τὸ καθὲν ὅ,τι ἀγαπᾷ, διότι ἄλλως τί θ' ἀπογίνωσιν;

Ἀποθνήσκουσι καὶ εἶνε ἔγκλημα σχεδὸν νὰ ἀφίνωμεν νὰ μαραίνωνται ἀπὸ στέρησιν ὀλίγου νεροῦ αὐτὰ τὰ τόσον ὡραῖα καὶ τόσον χαριτωμένα πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

Ο ΒΙΟΣ ΜΙΑΣ ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

ΕΞΙΣΤΟΡΗΘΕΙΣ ΥΠΟ ΣΕΡΠΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣ ΥΠ' ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΝ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 165]

— Στακτερή μου, μοὶ ἔλεγεν ὅταν δὲν της ἤρχετο ὕπνος, ἔλα κοντά μου, πολὺ κοντά μου. Καὶ στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της εἰς τὸ θερμὸν δέρμα μου ἀπεκοιμᾶτο ἥσυχα. Ποτέ, τὸ ὁρκίζομαι, ποτέ μου δὲν ἤμην τόσον εὐτυχής! οὔτε ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δεσποινίδος Ἀνθῆς ὅπου ἐντοσούτῳ τίποτε δέν μου ἔλειπε. Εἰς τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἤμην τοὐλάχιστον χρήσιμος κἄπως, διότι ἔκαμνα τὴν ἄρρωστην νὰ περνᾷ ἡ δυστυχὴς ὀλίγας στιγμὰς εὐχαρίστους, καὶ εἶνε γλυκὺ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὅτι εἶνε χρήσιμος εἰς κάτι.

Μιὰν νύκτα ἡ Χρυσούλα ἐφαίνετο περισσότερον ταραγμένη τοῦ συνήθους. Μὲ ἔσφιγξε μὲ τὸ τρέμον καὶ κάτισχνον χεράκι της, καὶ ὅταν ἠθέλησα νὰ τῇ ἀποδώσω τὰς θωπείας, τὴν εὗρῆκα ψυχρὰν καὶ ἀλύγιστον. Δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Διατί νὰ μείνω ἀκόμη εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι; Τὸ μόνον πλᾶσμα τὸ ὁποῖον μοι ἐδείκνυε συμπάθειαν εἶχε φύγῃ: ἔφυγα λοιπὸν κ' ἐγώ.

Ἐξῆλθα εἰς τὸν μικρὸν κῆπον, ἔπειτα εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπήδησα ἐπάνω εἰς ἓν κάρρον, τὸ ὁποῖον διήρχετο αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ὁδηγὸς, μία πλύντρια χωρικὴ, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ. Τὸ κάρρον ἦτο φορτωμένον ἀσπρόρρουχα·

ἐχώθηκα μέσα εἰς ἕνα μεγάλο καλάθι καὶ παρεδώθηκα εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἐξύπνησα εἶχε φέξῃ. Εἴχομεν φθάσῃ εἰς μίαν μεγάλην πόλιν, γεμάτην λάσπην, γεμάτην θόρυβον καὶ ὅμως ὡραίαν, καθὼς διϊσχυρίζοντο· διὰ νὰ μή τα πολυλογῶ, εἴχομεν εἰσέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δέν μοι ἐδόθη καιρὸς νὰ ἐξακολουθήσω πολὺ ἀκόμη τὰς σκέψεις μου, διότι τὸ κάρρον ἐσταμάτησε καὶ χεὶρ στιβαρὰ ἐτράβηξεν ἔξαφνα τὸ καλάθι ὅπου εὑρισκόμην· τότε νὰ ἤκουες φωνὰς καὶ ὕβρεις, τὰς ὁποίας δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὰ ὦτα ποὺ θὰ τας ἤκουον, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ἐσήμαινον περίπου τὰ ἑξῆς: — Βρωμόγατα! ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσες; ὡραῖα τα ἐδιόρθωσες τὰ ροῦχα τῆς καρβουνιάρισσας! θὰ μείνῃ πολὺ εὐχαριστημένη αὐτὴ ἡ γυναίκα ἡ ὁποία μόνην της εὐχαρίστησιν ἔχει τὸ ἄσπρο μαντῆλι ποὺ φορεῖ 'ς τὸ κεφάλι της τὴν κυριακή! Καὶ μεταβαίνουσα ἀπὸ τοὺς λόγους εἰς τὰ ἔργα ἡ πλύντρια ἦτο ἑτοίμη νὰ μου καταφέρῃ εἰς τὸ κεφάλι τὰ δυνατώτερα κτυπήματα τοῦ κόσμου, ὅταν ἡ καρβουνιάρισσα, ἡ ὁποία μοι ἐφάνη καλὴ γυναίκα, ἐπλησίασε καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου.

— Μὴ φωνάζῃς δὰ καὶ τόσο, κυρὰ Γιάννενα! εἶπε· δὲν ἐχάλασε ὁ κόσμος! Νά! δὲν βλέπεις που τίποτε δὲν ἐλέρωσε; εἶνε καθάρο καὶ εὔμορφο γιατί· ποῦ το εὑρῆκες;

— Δὲν ξεύρω ποιός μου ἔπαιξε αὐτὸ το παιγνίδι, νὰ μού το ρίξῃ 'στὸ κάρρο, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Γιάννενα.

— Ἂν δέν σου χρειάζεται, ἄφησέ το 'ς ἐμένα, εἶπεν ἡ καρβουνιάρισσα· εἰξεύρω ἕνα σπίτι που θὰ εὐχαριστηθοῦν πολὺ νὰ τούς το δώσω: ἐν τῷ μεταξὺ θὰ κοιμηθῇ μὲ τὴν Λευκίτσα μου, ἕνα ὡραῖο γατάκι ποὺ μού το ἔφεραν χθές.

Ἀπὸ τὸ καλάθι λοιπὸν ἐπέρασα εἰς τὸ μαγαζί τῆς καλῆς αὐτῆς γυναικός, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε νὰ φάγω καὶ μ' ἐσύστησε εἰς τὴν Λευκίτσαν της.

Κρῖμα ὅμως! αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε λευκὸν εἰμὴ μόνον τὸ ὄνομά της· ἡ λέρα της ἦτο ἀξιολύπητον πρᾶγμα· ὡς μεγαλειτέρα ἠθέλησα νὰ τῃ δώσω μερικὰς συμβουλὰς ὑγιεινῆς καὶ καθαριότητος· τὰς ἤκουσε μὲ ὑπερηφίαν, ἀλλὰ δέν τας ἠκολούθησε, διότι τὴν ἰδίαν νύκτα, ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ, ὅπως ἐγώ, ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ἐπῆγε ἡ βρώμικη καὶ ἐκυλίσθη μέσα εἰς μίαν κάσσαν μὲ σκόνιν καρβούνων, προφασιζομένη ὅτι ἐκεῖ εἶνε περισσότερη ζέστη. Ἀλλ' ἔμελλε νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν ρυπαρότητά της!

Τὴν ἐπαύριον ἡ καρβουνιάρισσα ἐτρόμαξε νὰ την ἀναγνωρίσῃ· ἡ Λευκίτσα εἶχε μεταβληθῇ εἰς Ἀραπίναν. Διὰ νὰ τὴν καθαρίσῃ τῆς ἔκαμε λουτρὸν μὲ σαπουνάδαν. Ἀπὸ αὐτὴν δὲ τὴν στιγμὴν ἐκρυολόγησε καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε· διότι ἡμᾶς τὰς γάτας δέν μας ὠφελεῖ τὸ λουτρὸν καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε μὲ σαπουνάδαν.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰσήχθην εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς θείας Πηνελόπης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔκτοτε οὐδέποτε ἀπεχωρίσθην. Ὅταν ἦλθα, ἤμην ἀκόμη ἀμαθὴς γάτα καὶ ἐλαφρόμυαλη, Τὰ πολλὰ ὅμως βάσανα τὰ ὁποῖα εἶχα ὑποφέρῃ μοῦ ἔβαλαν ὀλίγην γνῶσιν, καὶ μοῦ ἐκίνησαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθω.

Λέγουν ὅτι ἡ μάθησις παρηγορεῖ· εἶχα μεγάλην ἀνάγκην παρηγορίας καὶ ἔπεσα μὲ τὸ κεφάλι εἰς τὴν μελέτην. Μάρτυς τοῦ ζήλου μου πρὸς ἀνάγνωσιν εἶνε ἡ θεία Πηνελόπη ἡ ὁποία χιλιάκις εὑρῆκε εἰς τὰ ἐξώφυλλα τῶν βιβλίων της τὰ γρουτζανίσματά μου.

Ἡ Μάρθα, ἡ θαλαμηπόλος, ἡ ὁποία δὲν εἰμποροῦσε νὰ με ὑποφέρῃ, ἤθελε νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν της ὅτι ἁπλῶς μόνον εἶχα τὴν μανίαν νὰ καταστρέφω τὸ δέσιμον τῶν βιβλίων μὲ τὰ νύχια μου, ἀλλ' ἦτο γλωσσοῦ, καὶ κανεὶς δὲν ἐπίστευσε ποτὲ τὰς συκοφαντίας της.

Δὲν ἔχω τώρα ὄρεξιν νὰ σοῦ διηγηθῶ πόσον ἄσχημα μὲ ἐπείραζε αὐτὴ ἡ σιχαμένη· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τὰς περισσοτέρας φορὰς δὲν ἔδιδα καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰ πειράγματά της, ἢ τὴν ἐσυγχωροῦσα διότι δέν της ὁμοίαζα εἰς τὴν μωρίαν. Καὶ πράγματι! δὲν ἤμην ἐγὼ πλέον ἔξυπνος ἀφοῦ ἐκαταλάμβανα ὅ,τι ἔλεγε, ἐνῷ ἐκείνη ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐννοήσῃ οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ ὅ,τι ἔλεγα ἐγὼ εἰς τὰς ἄλλας γάτας; Ἀφοῦ τέλος ἡ κυρὰ Μάρθα εἶδε ὅτι δὲν κατώρθωνε νὰ κάμῃ νὰ με διώξουν, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν της καὶ με ἀφῆκε ἥσυχην.

Ὕστερον ἀπὸ κάμποσον καιρὸν συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἓν περιστατικὸν πολὺ σπουδαῖον δι' ἐμέ· ἡ ἄφιξις δηλαδὴ τῆς μητρός σου, ἀγαπητή μου Σερπετή. Τὴν εὑρῆκαν ἔκθετο γατάκι, μίαν νύκτα τοῦ χειμῶνος, μιαουλίζουσαν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν. Ἐπειδὴ ἡ θεία Πηνελόπη ἦτο πολὺ καλή, τὴν ἐπῆρε καὶ την ὠνόμασε Νεφέλην.

Ἐχάρηκα πολὺ ὅταν ἔφεραν εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ γατάκι. Ἀλλὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ ἀγριότης του ἦτο ἀνυπόφορος. Ἐδέησε νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔπαθε διὰ νὰ ἐξημερωθῇ: Ἐπήδησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ δῶμα εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔσπασε τὰ δύο της πόδια. Κανεὶς δέν το εἶχε παρατηρήσῃ ἐπὶ ἀρκετὸν καιρόν, καὶ ὅλοι ἐνόμιζαν ὅτι ἀπὸ ἰδιοτροπίαν δὲν ἐσηκόνετο ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ φάγῃ. Ἐπεινοῦσε ἐν τούτοις λυσσωδῶς· την ἐλυπήθηκα καὶ μὲ ὅλην μου τὴν καρδιὰ τῆς ἔφερα μίαν φτερούγαν κόττας ποὺ μου εἶχαν δώσῃ νὰ γλύψω. Ἡ συμπεριφορά μου αὐτὴ την συνεκίνησε, ἐδέχθη τὴν προσφοράν μου, μοῦ ἔτεινε ἓν ἀπὸ τὰ γερὰ πόδια της καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐγίναμεν φίλαι.

Μετά τινας μῆνας ἐγεννήθης σύ, ἀγαπητή μου Σερπετούλα. Ὁ Θεὸς εἰξεύρει μὲ πόσην χαράν σε εἶδα, καὶ πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι εὑρῆκα μαθήτριαν τὴν ὁποίαν θὰ μορφώσω κατὰ τὰς ἰδέας μου, ἡ ὁποία θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα με ἐδίδαξαν τὰ περασμένα δυστυχήματά μου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μεταδώσω τὰ ὀλίγα προτερήματα τὰ ὁποῖα ἔχω.

Οὕτως ὡμίλησεν ἡ γραία γάτα, καὶ ὅταν ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἐσκούπισεν ἐπανειλημμένως, μὲ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ποδός, τοὺς ὀφθαλμούς της οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ δακρύων ἐκ τῶν τόσων ἀναμνήσεων.

Μὴ ἔχουσα ἕτερον σᾶς χαιρετίζω τείνουσα φιλικῶς τὸν πόδα.

ΣΕΡΠΕΤΗ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

ΤΟ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΝ . . . ΚΥΝΑΡΙΟΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ. ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μικρὰ Λήδα ἦτο σκυλάκι εὔμορφον καὶ ζωηρόν. Εἶχε καλὴν κυρίαν τὴν μικρὰν Ἀσπασίαν· ἡ ὁποία το ἠγάπα πολὺ πολύ. Τί εὐτυχία νὰ ἔχῃ τις τόσον καλὴν κυρίαν!

Ἦτο ἡμέρα ψυχρὰ καὶ ἡ μικρὰ Ἀσπασία ἦτο εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶχε πλησίον της τὴν Λήδαν. Ἡ Λήδα ἔβλεπεν ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ εἶχε χαρὰν μεγάλην, διότι τὸ δωμάτιον ἦτο θερμότατον καὶ ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν πολὺ ψῦχος.

Ἐκεῖ δὰ βλέπει ἡ Λήδα εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον ἄλλο σκυλάκι ἄσχημον καὶ κακόμοιρον τὸ ὁποῖον ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Πολλοὶ διαβάται διέβαινον πλησίον του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγύρισε νὰ το ἰδῇ.

Ἓν μόνον παιδίον, κακὸν καὶ βάρβαρον παιδίον, χωρὶς ἀνατροφὴν καὶ χωρὶς καρδίαν καθὼς ἐπέρασε πλησίον του, τὸ ἐλάκτισε μὲ τὸν πόδα του.

Τὸ κακόμοιρον τὸ σκυλάκι, ἀφ' οὗ ἔφαγε τὸ λάκτισμα δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἐπαραμέρισε ὀλίγον καὶ ἐκάθισε περίλυπον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἡ Λήδα ἠγανάκτησε καὶ ἐλυπήθη καὶ ἀπὸ τὸν θυμόν της ἐγαύγισε, ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἔσυρεν ἀπὸ τὸ φόρεμα τὴν μικρὰν Ἀσπασίαν καὶ ἐμουρμούριζε λυπηρά.

Ἡ καλὴ Ἀσπασία ἐνόησε τί θέλει ἡ

Λήδα. Ἀνοίγει λοιπὸν τὸ ἁρμάριον καὶ παίρνει ἓν πινάκιον μὲ δύο κόκκαλα ὄρνιθος, τὰ ὁποῖα ἦσαν φυλαγμένα διὰ νὰ δείκνῃ ἡ Λήδα.

Καταβαίνει μὲ τὸ πινάκιον, ἀνοίγει τὴν ἔξω θύραν καὶ προσκαλεῖ τὸ ξένον σκυλάκι νὰ ἔλθῃ νὰ φάγῃ. Τὸ κακόμοιρον ζῷον δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ, διότι ἐροβήθη, φαίνεται, μήπως του δώσουν κανὲν λάκτισμα· ἀλλὰ μετὰ πολλὰ πλησιάζει μὲ φόβον, ἐμβαίνει καὶ ἀρχίζει νὰ κοκκαλίζῃ τὰ κόκκαλα. Καὶ ἐν ὅσῳ ἔτρωγεν, ἔσειε καὶ τὴν οὐράν του διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Καὶ ἡ Λήδα ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔσειε καὶ αὐτὴ τὴν οὐράν της, καὶ ἐν ᾧ εἴξευρεν ὅτι τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα ἦσαν ἰδικά της, καὶ ὅτι τὰ ἐστερήθη αὐτή, ὅμως εἶχε χαρὰν μεγάλην διότι ἐβοήθησε τὸν ὅμοιόν της, καὶ ἀκόμη περισσότερον, διότι καὶ ἡ μικρὰ κυρία της, ἡ καλὴ Ἀσπασία, ἦτο εὔσπλαγχνον καὶ φιλάνθρωπον κοράσιον.

ΝΙΝΑ

ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΖΩΑ

Πᾶς εὐαίσθητος ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀγανάκτησιν ὅταν βλέπῃ τοὺς καρραγωγεῖς καὶ ὅσους ὁδηγοῦν ἁμάξας νὰ φέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τόσην βαρβαρότητα εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἵππους. Ἀλύπητα κτυποῦν αὐτοὺς εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ γρόνθου ἢ διὰ ξύλων, συγχρόνως δὲ ἐκστομίζουσι κατ' αὐτῶν βλασφημίας, ὕβρεις καὶ κατάρας αἱ ὁποῖαι ἐμπνέουσι φρίκην. Δὲν ἐννοοῦσιν ἆρά γε οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ὅτι εἶνε ἐντροπὴ νὰ δεικνύωσι τόσην ἀπανθρωπίαν πρὸς τὰ δυστυχῆ ζῷα;

Οἱ βάρβαροι βασανισταὶ τῶν ἵππων ἂς μιμηθῶσι τοὺς Ρώσσους ἁμαξηλάτας. Οὗτοι, ἀντὶ νὰ ὑβρίζωσι βαναύσως καὶ νὰ κτυπῶσιν ἀνηλεῶς τοὺς ἵππους των, ἀποτείνονται πρὸς αὐτοὺς μὲ τρυφερότητα: «Ἀκόμη λιγάκι χελιδονάκια μου», ἀναφωνεῖ ὁ Ρῶσσος ἁμαξηλάτης ὅταν οἱ ἵπποι του δὲν ἔχωσι πλέον διάθεσιν νὰ προχωρήσωσιν· «ἀκόμη λιγάκι, καὶ θὰ ἀναπαυθῆτε, καὶ θὰ σας δώσω βρόμην καὶ πράσινο τριφύλλι, ὅσον θέλετε.»

Ἂν οἱ λόγοι οὗτοι δὲν κατορθώσωσι νὰ πείσωσι τοὺς ἵππους νὰ ταχύνωσι τὸ βῆμα των, τότε ὁ ἁμαξηλάτης λέγει·

«Ἀ! τί ἐντροπή, ἰδέτε τὰ ἄλογα τοῦ Γρηγόρη, εἶνε μικρότερα ἀπὸ σᾶς καὶ ὅμως τρέχουν γρηγορώτερα. Μὴ μὲ κάμετε νὰ θυμώσω, διότι θὰ σας κτυπήσω· καὶ τὸ ξύλο πονεῖ!» Τότε κτυπᾷ εἰς τὸν ἀέρα τὴν μάστιγά του.

Οἱ ἵπποι φοβούμενοι ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν ταύτην καὶ ἀπὸ τὸ κτύπημα τῆς μάστιγος ἐπαναλαμβάνουσι γοργὸν τὸ βῆμα των, καὶ ὁ ἁμαξηλάτης ἐπαινεῖ αὐτοὺς μὲ λόγους πλήρεις ἀγάπης.

Α.Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦσε τὴ Λιλίκα ἡ μεγάλη ἀδελφή της:
—Διατί, Λιλή, τὰς χεῖρας ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει δώσῃ:
Κ' ἡ Λιλὴ μὲ προθυμίαν που ἦταν ὅλη ἰδική της:
— Γιὰ νὰ βάζουμε τὰ γάντια, ὁ βοριᾶς μή τας [παγώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

*

Εἰς τὸ μάθημα τῆς τεχνολογίας.

Διδάσκαλος. — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ βασιλεύς;

Μαθητής. — Ὄνομα ἐπίθετον.

Διδάσκαλος. — Τί λέγεις, ἀπρόσεκτε! ποῦ εἶνε τὰ τρία γένη του;

Μαθητής. — Ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα, τὸ βασιλόπουλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀργείας Τελεσίλλης.

*

Ὁ Διδάσκαλος ἀποτεινόμενος πρὸς δύο μαθητὰς ἀτακτοῦντας ἐν τῇ τάξει:

— Ἔ λοιπόν! εἰς τὸ μάθημα νὰ προσέχω ἢ σᾶς νὰ βλέπω;

Ὁ εἷς ἐκ τῶν ἀτακτούντων μαθητῶν:

— Εἰς τὸ μάθημα προσέχετε, κύριε διδάσκαλε, ἐμεῖς δὲν θέλομεν νὰ μας βλέπετε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρασστοῦ τῆς Φύσεως.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 22 Αὐγούστου ἑ.ἔ.

428. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, ἀνθεῖ τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ χώρα τῆς Ἀσίας εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαπεινοῦ Ἰου.

429. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι ὄρος, ὅμως, φίλε, ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
Μεταξὺ τῶν τετραπόδων φρόντισε νὰ με ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Λαρίσσης.

430. Στοιχειόγριφος.

Κὰ νὰ γράψῃς, θ' νὰ σβύσῃς
καὶ ἀμέσως θ' ἀπορήσῃς:
Τὰς Κυκλάδας παραιτῶ
καὶ μὲ τὰ πουλιὰ πετῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴδης.

431. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
Ἐκ τῶν ζῴων ἓν θὰ γίνω, ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

432. Αἴνιγμα.

Εἶνε γυνὴ δυσύλλαβος, σκέψου καὶ εὕρε ποία,
Ἔχουσα τρία γράμματα, φωνήεντα τὰ τρία.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολ. Ἀντ. Βατσαλῆ.

433. Ἀστήρ.

Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀταυροὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ὁριζοντίως νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ, καθέτως τὸ ὄνομα διασήμου ἱστοριογράφου καὶ διαγωνίως ὄνομα πτηνοῦ, καὶ ὄνομα μιᾶς τῶν Νηρηΐδων.

```
+   +   +
  + + +
    +++
+++O+++
    +++
  + + +
+   +   +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

434. Κλιμακωτόν.

Οἱ σταυροὶ νὰ ντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκεται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄνομα κύριον γυναικός, εἰς τὴν μεσαίαν ὄρος τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην λίμνη τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσσίας.

```
+     +
+ + + + +
+       +
+ + + + +
+     + +
+ + + + +
+       +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους.

435. Πρόβλημα.

Πατήρ τις ἐρωτηθεὶς ποίαν ἡλικίαν ἔχουν τὰ τέσσαρα τέκνα του ἀπεκρίθη:

— Τὸ ἄθροισμα τῆς ἡλικίας καὶ τῶν τεσσάρων τέκνων μου εἶνε 47, ἐὰν δὲ ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ πρώτου ἀφαιρέσωμεν τὴν τοῦ τρίτου καὶ προσθέσωμεν τὴν τοῦ τετάρτου, τὸ ἐξαγόμενον θὰ ἰσοῦται μὲ τὴν ἡλικίαν τοῦ δευτέρου σὺν 5.

Ποία ἦτο ἡ ἡλικία ἑκάστου τῶν τέκνων του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

436. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 1 6 7 1 7 6 2 4	=Βυζαντινὸς αὐτοκράτ.
2 6 2 4	=Ζῶον τετράποδον.
3 1 2 4	=Μέλος οἰκογενείας.
4 1 5 2 4	=Δημητριακὸς καρπός.
5 1 5 7 6	=Κάτοικος τοῦ Ταρτάρου κατὰ τὴν μυθολογίαν.
6 1 6 1 2 6	=Μικρὸν παιδίον.
7 1 6 2 4	=Πόλις τῆς Τουρκίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

437-439. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Τὸ λέγειν ὡς δεῖ τοῦ φρονεῖν εὖ μέγιστον σημεῖον.
2. Οἱ κακοὶ πρὸς τοὺς καλοὺς δὲν συμφωνοῦσιν.
3. Τὴν πρωΐαν δρόσος τὰ φυτὰ καλύπτει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιγκινάτου.

440-441. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *πόλις* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *χώρα*.
2. Ὁ *Πύρρος* δι' 6 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ *Μίνως*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Στρατιώτου.

442—445. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

Βίτων, μάγος, ναῦς, ναός.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννας Βούλτσου.

446—449. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων σχηματίσον τὰ ὀνόματα 4 κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας.

1, Αἰνωπία. 2, Ἀναμίγερ. 3, Ταυρίσα. 4, Ἑσπρία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολούλουδου Ἀθηνῶν.

450. Φύρδην—μίγδην.

Μήρενος νεῖ ἡ λιφία χῆος κέτιψους, ραφὸς
Οὔπ 'ςντὴ ρὼα στῆ ναγάκης ὑνύσει νάταχει κι' [ὑατός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μὴ μου Ἄπτου.

451. Ἁπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφήμου ῥήτορος, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

1. Ὄρος τῆς Ἀμερικῆς. 2, Προφήτης. 3, Μήτηρ ἀρχαίου θεοῦ. 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 5, Ζῷον τετράποδον. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Ὄργανον τῆς πέψεως τῶν μηρυκαστικῶν. 8, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγησιλάου Γαλανοπούλου.

452. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ει—ιχ—οαο—ο—α—α—οα.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Ράγκου.

453. Φωνηεντόλεπον.

Πσς—πρξς—τ—τλς—πρ—τς—ρχς—ξτζ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χριστιδου.

454. Γρῖφος.

M ΡΟΥ
Ε ΓΕ N

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παπαρούνας.

ΛΥΣΕΙΣ

318. Ἰτέα, ἰδέα.—**319.** Πήρα, χήρα, Θήρα, Ἥρα.—**320.** Μόσχος, Μόσχα.—**321.** 69 ἐτῶν.—**322.** Κίμων, Ἀγησίλαος, Σόλων, Θεμιστοκλῆς, Μιλτιάδης, Παυσανίας, Λύσανδρος, Ζήνων, Δημοσθένης.—**323-324.** 1, Μαΐα. 2, Κάμπη.—**325-329.** Δι' ἀνταλλαγῆς μὲ τὸ γράμμα φ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: φέρεις, φίλος, ὕφαλος, ἅλφα, τάφος.—**330.** ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (Μηδέν, ἤπειρος, δαίμων, ἑσπέρα, νύξ, ἄνω, γῆρας, ἀμελής, νέος).—**331.** Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρίς μ, ἀλλ' αἱ ἑνώσεις εἶνε χωρίς μ.—**332.** ΚΙΜΩΛΟΣ (1, ΚέρΚυρα. 2, ΣερΙφος. 3, ΣάΜος. 4, ΚΩς. 5, ΜῆΛος. 6, ΜύκΟνος. 7, ΚάΣος).—**333.** ΑΡΚΑΔΙΑ, ΓΟΡΓΙΑΣ (1, ΑΣτύοχος, 2, ΡΑιδεστός. 3, ΚΙθάρα. 4, ΣΑγις. 5, ΔΡῦς, 6, ΙΟὐλιος. 7, ΑΓκίστριον).

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εἰκόνες. — Δραχμαὶ 19

— Πρέπει νὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαῖρι ;

— Βεβαιότατα ! καὶ ποίαν ἐποχὴν δὲν πρέπει νὰ διαβάζῃ ὁ ἄνθρωπος ;

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖτε νὰ διαβάζουν, τὰ μαθήματά των;

—Ἄ, ὄχι ! δὲν εἴπαμε αὐτό· πρέπει νὰ κάμνουν διακοπήν, καὶ μάλιστα οἱ ἐπιμελεῖς καὶ προβιβασμένοι.

— Ἀλλὰ τότε τί πρέπει νὰ διαβάζουν ;

—Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία, ἐπίσης διδακτικά, ἐπίσης μορφωτικά, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά.

— Καὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοιαῦτα βιβλία;

— Πολλὰ ὄχι βέβαια· ἀλλὰ ἐγὼ γνωρίζω ἓν τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ τα ἀναπληρώσῃ ὅλα.

— Καὶ ποῖον εἶνε αὐτό ;

—Ἐρωτᾷς σὰν νὰ σ' ἐφέραμεν ἀπὸ τὴν Κίνα ! Λησμονεῖς, ἀδελφέ, τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὸ μοναδικὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας περιοδικὸν διὰ παιδία ;

—Ὦ, καλὰ λές ! . . .

— Βέβαια ! τὴν « Διάπλασιν τῶν Παίδων ». Καὶ τί δὲν περιέχουν οἱ τόμοι της : εἰκόνας πλῆθος, μυθιστορήματα ἠθικώτατα καὶ τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δραμάτια, κωμῳδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, ἀλληγορίας, περιγραφάς, ἐπιστημονικὰ ἄρθρα εὔληπτα καὶ μὲ χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων ἀνδρῶν, παιδικὰ πνεύματα, παντοειδῆ αἰνίγματα, παιγνίδια καὶ ἄλλα χίλια δύο. Περίεργον μοῦ φαίνεται πῶς ἕως τώρα δέν τους ἠγόρασες διὰ τὰ παιδιά σου.

—Ἔχεις δίκαιον, πρέπει νὰ τους ἀγοράσω τοὺς τόμους τῆς « Διαπλάσεως » διὰ τὰ παιδιά μου καὶ διὰ τὰ ἀνεψάκια μου.

—Ὅτι πρέπει νὰ τους ἀγοράσῃς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· σοῦ συνιστῶ μόνον νὰ μὴ ἀναβάλῃς οὐδὲ στιγμήν, ἂν θέλῃς νὰ τους πάρῃς φθηνά. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ εἰδοποίησις τοῦ ἐκδότου· διάβασέ την καὶ σπεῦσε νὰ ἐπωφεληθῇς τῆς εὐκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν καὶ τερπνῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸ τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι : $4^{ος}$, $5^{ος}$, $6^{ος}$, $7^{ος}$, $8^{ος}$, $9^{ος}$, $11^{ος}$, $12^{ος}$, $14^{ος}$, $15^{ος}$, $16^{ος}$, $17^{ος}$, $18^{ος}$, $19^{ος}$, $20^{ος}$, $21^{ος}$, $22^{ος}$, $23^{ος}$, $24^{ος}$, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ $1^{ου}$, $3^{ου}$ καὶ $13^{ου}$ τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ $10^{ου}$ δρ. 4 καὶ τοῦ $2^{ου}$ δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν· ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ σπεύσωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,,

κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων

εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων

καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς « Διαπλάσεως » ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῦρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.— Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.— Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ.— Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.— Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῷ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.— Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς « Διαπλάσεως τῶν Παίδων »

Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου

Εἰς Ἀθήνας

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1394—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας· καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεῖα Ὁμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. $1^{ος}$.— 23 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 23 Ἰουλίου 1894 Ἔτος $16^{ον}$.—Ἀριθ. 23

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 169] ·

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

[Πῶς ἐξεκρεμάσθη ὁ Γιαννάκης.—Εἰκὼν τοῦ Μπάρμπ' Ἀναστάση.—Ὁ σκύλος του Πιστός. — Σύλληψις τοῦ Γιαννάκη.—Ἡ πρὸς τὸν Πιστὸν ἔρις του. — Ὁδηγεῖται εἰς τὸ Δημαρχεῖον τοῦ πλησίον χωρίου. — Ὁ Γιαννάκης πρὸ τῆς Ἐξουσίας.— Ἡ ἐπίσημος καταδίκη του.

Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, χωρὶς νὰ φανῇ ὑπερβολικός, ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωὴν θέσεις πολὺ εὐαρεστότεραι ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφήσαμεν τὸν ἥρωά μας.

Ἓν ἄλλο περιστατικὸν ἀκόμη ηὔξησε μετ' ὀλίγον τὴν ἀγωνίαν του. Ἐν ᾧ κατέβαλλε ματαίας προσπαθείας νὰ φθάσῃ μὲ τὰς χεῖράς του τὸν πλησιέστερον κλῶνον καὶ τῇ βοηθείᾳ τοῦ στηρίγματος αὐτοῦ, νἀναλάβῃ στάσιν ὀλιγώτερον κινδυνώδη, ἤκουσε σχιζόμενον τὸ ὕφασμα τοῦ φορέματός του. Ἓν κίνημα ἀκόμη, καὶ ὁ Γιαννάκης θὰ ἔπιπτεν ἀπὸ ὕψος πέντε ποδῶν, μὲ τὸ κεφάλι, ἐπὶ σωροῦ χαλικίων μυτερῶν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μεγάλου δρόμου. Ἡ ζωή του,—κυριολεκτικῶς πλέον,—ἐκρατεῖτο ἀπὸ μίαν κλωστήν !

Εἰς τὴν οἰκτρὰν αὐτὴν θέσιν τον εἶδεν ὁ ἀγροφύλαξ. Ὁ δημόσιος αὐτὸς ὑπάλληλος, ἐκτελῶν τὴν συνήθη του περιοδείαν, παρετήρησε μακρόθεν κάτι τι ἄμορφον, κρεμάμενον ἀπὸ κλώνου κερασέας. Τὸ τοιοῦτον τῳ ἐφάνη λίαν παράδοξον, διότι οἱ ἀγροφύλακες ἔχουν ἀρκετὰς γνώσεις βοτανικῆς, ὥστε νὰ ἠξεύρουν ὅτι ἡ κερασέα δὲν παράγει τοιούτου εἴδους καρπούς. Ἐπλησίασε λοιπὸν καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ἓν παιδίον.

«Ἄ, ἄ !» ἐφώναξε πρὸς τὸν Γιαννάκην· «καλὰ σ' ἔχω, μικρὲ κατεργάρη ! Σ' ἀρέσουν πολὺ τὰ κεράσια, καθὼς φαίνεται. . . . Γλυκὰ εἶνε, δέν σου λέγω· ἀλλὰ δὲν εἴπαμε καὶ νὰ τα κλέβῃς ! Ἔλα, κάμε νὰ καταιβῇς καὶ λογαριαζόμεθα !»

Ἡ πρόσκλησις δὲν ἦτο πολὺ ἐνθαρρυντική, καθόσον μάλιστα ὁ ἀγροφύλαξ ἦτο ὡπλισμένος μὲ τὴν φοβερὰν σπάθην του καὶ εἶχε μαζί του ἕνα μεγάλο σκυλί, τὸ ὁποῖον ἐγύριζε, ἐπήδα, ὠρύετο κάτωθεν τοῦ Γιαννάκη.

«Καλέ μου κύριε !» ἐφώναζεν ὁ δυστυχισμένος ἱκετευτικῶς «μή με πειράξετε, σᾶς παρακαλῶ!»

«Θά το ἰδοῦμε» ἀπήντησεν ὁ ἀγροφύλαξ. «Ἄρχισε νὰ καταβαίνῃς. Θὰ ἐξηγηθοῦμε κατόπι. Δὲν μᾶρέσει νὰ κουβεντιάζω μὲ ἀνθρώπους που ἔχουν τὰ πόδια 'ς τὸν τόπο τοῦ κεφαλιοῦ.

—Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταιβῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης ὁ ὁποῖος πραγματικῶς δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα, χωρὶς κίνδυνον νὰ σχισθῇ ἐντελῶς τὸ φόρεμά του καὶ νὰ πέσῃ ἐλεεινά.

«Ἄ, δὲν μπορεῖς ;» ὑπέλαβεν ὁ ἀγροφύλαξ· « στάσου, στάσου· ἐγὼ θά σε κάμω τώρα νὰ μπορέσῃς !»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν χαλικίων καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γιαννάκην.

Λέγω τὴν χεῖρα, διότι ὁ ἀγροφύλαξ ἦτο παλαιὸς στρατιωτικός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφήσῃ δύο του ἄκρα, μίαν χεῖρα καὶ ἕνα πόδα, εἰς κάποιαν περίφημον μάχην. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα πού του ἔμενεν, ἐξεκρέμασεν ἀπὸ ἐκεῖ τὸν Γιαννάκην, ὡς νὰ ἦτο πτερόν. Τὸν ἔσεισεν ὀλίγον μετέωρον, ἀπευθύνων πρὸς αὐτὸν τραχεῖς τινας λόγους· μετὰ τοῦτο τὸν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, μᾶλλον νεκρὸν ἢ ζῶντα, ἀφ' οὗ πρῶτον, χάριν προφυλάξεως, εἶχεν ἐπιβάλλῃ σιγὴν εἰς τὸν Πιστόν.

Τὸν ἔσεισεν ὀλίγον μετέωρον.

Ὁ Γιαννάκης κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι πάει, ἐτελείωσεν ! . . . Ἀλλ' ἀφ' οὗ εὑρέθη πάλιν ὄρθιος, σῶος καὶ ὑγιής, καὶ εἶδεν ὅτι ὁ ἀγροφύλαξ δὲν ἔσυρε τὴν φοβεράν του σπάθην διὰ νὰ του πάρῃ τὸ κεφάλι,